

2. Шаповал В.М., Коваленко О.А. Функції та елементи соціальної відповідальності сучасних компаній. Зб. матеріалів I міжнар. наук.-практ. інтернет-конф «Детермінанти сталого розвитку організацій в умовах глобалізації», м. Дніпропетровськ (15–16 груд.2014 р.) / відп. ред. В.М.Шаповал; М-во освіти і науки України, Нац. гірн.ун-т. Д.: НГУ, 2015.184 с. (с.158-160).

3. Лібанова Е.М. Соціальні проблеми модернізації української економіки. *Демографія та соціальна економіка*. 2012. № 1. С. 5–22. URL: <https://doi.org/10.15407/>

Віктор Масляк

*студент магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

ОЦІНКА СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВИХ НАСЛІДКІВ ВЗАЄМОВІДНОСИН ЛЮДИНИ ТА ЗБРОЇ

В часи звичаєвого права зброя характеризувала людину як вільну та незалежну. Неодноразовими випадками є те, що змалку хлопчики досить сильно цікавляться зброєю. Безсумнівно зброя дисциплінує і надає впевненості в собі, особливо якщо ти належиш до дружнього колективу таких самих озброєних чоловіків.

Але знову ж таки з вищенаведених тверджень впливає питання, хто ж має моральне право озброюватись. Звісно такі законодавчі обмеження як заборона носити з собою зброю людині із нестабільною психікою – це дуже добре. Але ми зараз говоримо про звичайних громадян, якими вони повинні бути і якими якостями мали би бути наділені. Озброєна людина повинна бути культурною, шляхетною і дуже ввічливою, особливо якщо спілкується з такою ж озброєною людиною. В даному випадку дуже важливими є історичні традиції, культура володіння зброєю. Якщо ми візьмемо до уваги саме історичні факти, то якщо людина відносилась до касты воїнів, то повага до її особи зростала в декілька разів, ця людина була «людиною честі».

Є подібні приклади і в історії України – богатирі-дружинники княжої доби (Київська Русь) і, безумовно, козацьке «лицарське товариство» часів Запорозької Січі і Гетьманщини. Але наскільки збереглися ці історичні традиції – це вже питання. Адже століття бездержавного і пригніченого становища українського народу не

пройшли безслідно. Тому історичні традиції і культуру володіння зброєю треба підтримувати і поступово відроджувати [3].

На даному етапі ми спостерігаємо, що Україна [1] розвивається і хоче стати частиною демократичного світу. Тому недарма було взято курс на європейську інтеграцію. Відповідно законодавство багатьох розвинутих європейських країн передбачає більш ліберальні норми обігу зброї, аніж в Україні. В Європі прикладом процвітаючої демократичної країни з майже вільним обігом зброї є Швейцарія. Саме так, Швейцарія є яскравим прикладом того, яким є відношення населення та держави в цілому до зброї. Швейцарія посідає перше місце в Європі за кількістю зброї на душу населення. Майже в кожній родині є або пістолет, або гвинтівка з оптичним прицілом. Як і в будь-якій країні є свої традиції, то Швейцарія цікава ще й тим, що в них є традиції і щодо зброї також. За давньою національною традицією, кожний дорослий швейцарець є оборонцем країни і зобов'язаний володіти щонайменше однією одиницею бойової вогнепальної зброї.

Зараз ми бачимо досить популярну тенденцію того, наскільки не тільки Україна, але і ще досить велика кількість країн світу стурбовані питанням озброєння населення. Візьмемо для прикладу США, місцева влада на офіційному рівні заявила, що не в змозі захистити усіх своїх громадян. Оскільки в деяких штатах криміногенна обстановка є досить високою і напруженою, то там доволі часто злочинців затримують безпосередньо громадяни.

Та є один важливий нюанс, населення яке допомагає поліцейським має можливість по-справжньому захистити самих себе, а не деколи може дозволити собі самозахист у вигляді пневматичного пугача. Нам потрібно зрозуміти саме цю відмінність жорсткого контролю від вільного продажу зброї. Злочинцям законно озброюватись немає сенсу, а незаконно вони й так озброєні на відміну від законослухняних громадян.

Проте із впевненістю можна заявити про те, що лише наявність у вас зброї не гарантує безпеки. Лише особи, що пройшли спеціальну військову, підготовку, мають тренувану, адаптовану до екстремальних ситуацій психіку, дійсно здатні у критичний момент оптимальним чином використати зброю для захисту від злочинних посягань. В більшості ж випадків, наявність зброї у громадянина надає ефект «червоного полотна для бика», тобто ще більше дратує злочинця та спонукає його діяти більш жорстоко по відношенню до жертви, яка застосувала супротив.

Нерідкими є також випадки, коли озброєний громадянин, намагаючись захиститися, перевищує межі необхідної самооборони,

встановлені чинним Кримінальним кодексом України (стаття 36). В таких випадках особі, що посягає на законні права та інтереси такого громадянина, може бути нанесено тяжку шкоду, яка явно не відповідає небезпечності посягання або обстановці захисту [2].

Українське законодавство досить чітко регламентує та регулює питання зброї. Але, в якійсь мірі, це законодавство є утопією, оскільки воно не вирішує низки практичних проблем, а існує лише у вигляді законів і підзаконних актів, які нібито створені для законослухняних громадян, в яких на меті є тільки придбання зброї для власного хобі.

Перелік використаних джерел

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної ради України 28 червня 1996р. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. С.141.

2. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 р. № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/>.

3. Наказ Міністерства внутрішніх справ України «Про затвердження Інструкції про порядок виготовлення, придбання, зберігання, обліку, перевезення та використання вогнепальної, пневматичної, холодної і охолощеної зброї, пристроїв вітчизняного виробництва для відстрілу патронів, споряджених гумовими чи аналогічними за своїми властивостями металевими снарядами несмертельної дії, та патронів до них, а також боєприпасів до зброї, основних частин зброї та вибухових матеріалів» від 06.12.2019 р. № 622 ВВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/>.

Анастасія Михайлюк

*студентка фахового коледжу економіки,
права та інформаційних технологій
Західноукраїнського національного університету*

Ігор Метельський

*старший викладач кафедри кримінального права і процесу,
економічної безпеки та правоохоронної діяльності
Західноукраїнського національного університету*

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У ПРАВООХОРОННІЙ СФЕРІ: ПОНЯТТЯ ТА ФОРМИ

Міжнародне співробітництво у сучасному світі має неабияке значення, тим більше, коли це стосується правоохоронної сфери. Адже саме міжнародне співробітництво здатне значно вплинути на